

Advocats fora de la llei

La crisi oberta al si del Col·legi Oficial d'Advocats de València ha posat al descobert una profunda escissió liderada pel sector dels professionals més joves. Ara, exigeixen una forta renovació: és llei de vida.

Lluís Miquel Romero Villafranca. El president del Consell Superior d'Advocats del País Valencià vol una llei autonòmica de Col·legis Professionals.

RAFA GIL

“**L**a decisió d'abandonar el Consell Superior d'Advocats del País Valencià ha estat presa en junta general [del Col·legi Oficial d'Advocats d'Elx], per majoria aclaparadora, i crec que, davant aquests fets, no podem enganyar-nos. Les acusacions de personalisme que m'adreça el senyor Romero Villafranca, per tant, només pretenen desviar la qüestió d'una manera absurda; prova d'escapolir-se de la situació”. El degà del Col·legi, Basili Fuentes, resumeix en aquests termes la jornada del 28 de maig de 1994, en què l'òrgan col·legiat d'Elx resolgué adoptar les mesures avinents a la preservació d'una autonomia que, d'acord amb l'opinió del 95% dels seus lletrats, veuen amenaçada pel Consell Superior. Tant és així, que el conseller valencià d'Administració Pública, Lluís Berenguer, encara té al damunt de la seua taula de treball un escrit d'al·legacions perquè el Col·legi d'Elx aparega inscrit al Registre de Col·legis Professionals i Consells Valencians de Col·legis, deslligat de qualsevol altre ens d'abast diferent al de l'urbs d'Elx. A mitjan desembre, una resposta de Lluís Miquel Romero Villafranca, que és el degà del Col·legi Oficial d'Advocats de València, i és també el president del Consell Superior d'Advocats del País Valencià, s'afegia a l'afer, però en la direcció oposada; advertia que la inscripció per separat en l'esmentat registre vulneraria els estatuts del Consell Superior i recordava, d'altra banda, que el Govern valencià no té competències per intervenir en les controvèrsies d'òrgans col·legiats. L'apunt, de fet, no és gens balder, perquè el buit legal entorn dels col·legis professionals és un dels assumptes pendents per a l'administració valenciana, però també per al mateix estat espanyol.

L'advocacia començava a sentir les sotragades d'un conflicte secular: els vents de renovació empenyen la barca vella, que grinyola a pesar seu. El conflicte ha guanyat temperatura i anirà estenent-se. “Tindrem enfrontaments per molt de temps”, assevera sentenciosament Ricard

Cano, vice-president de la secció d'advocats laboralistes del Col·legi Oficial d'Advocats de València, que descriu el panorama que les darreres polèmiques obren actualment en l'estat de l'advocacia al País Valencià. I ho fa amb la consciència d'haver estat un dels protagonistes en l'inici de la crisi del Col·legi de València, després que durant la darrera junta general, el passat dia 20 de desembre, fóra aprovat el pagament dels retards en el torn d'ofici a càrrec del mateix Col·legi, en contra del parer de l'equip degà. La proposició, que ha estat valorada en 198 milions de pessetes, augmenta en quasi un 250% el pressupost que el Col·legi té previst anualment per a despeses fixes, uns 256 milions de pessetes, al qual encara caldrà sumar els 400 milions a què podria pujar la concertació d'una assegurança mèdica que l'oposició, amb Ricard Cano com a cap visible, va aconseguir d'integrar durant l'any passat a la minsa llista de serveis que ofereix l'òrgan dels lletrats de la capital valenciana. Les finances del Col·legi de València, tanmateix, només disposen de 441 milions de pessetes i, fets els càlculs, Romero Villafranca va afirmar, l'endemà d'aquella junta, que la desaparició del Col·legi Oficial d'Advocats de la ciutat era irremeiable en dos anys.

El nom del conflicte, el nom de l'oficialisme que acara la batalla del temps: Lluís Miquel Romero Villafranca; la clau que cal girar, diuen els seus oponents, per iniciar l'oreig i la modernització de l'advocacia valenciana.

El pal de paller. Malgrat l'ambient de tempesta que ressona entre els togats, hi ha almenys un punt de convergència que posa d'acord el món de l'advocacia valenciana. Són paraules de Romero Villafranca: "Durant una de les últimes reunions que he mantingut amb el president Lerma, li he recordat que calia solucionar la inexistència d'una llei autonòmica de consells professionals. Li vaig dir que era imprescindible, i el president em prometé que enguany aquest buit legal seria resolt". Fet i fet, el Consell Superior d'Advocats del País Valencià, com la resta d'aquesta mena d'òrgans tant en qualsevol autonomia com en l'àmbit estatal, no disposa de personalitat jurídica, i només compleixen funcions d'assessorament sobre qüestions que els pot plantejar el Govern de torn abans de prendre certes decisions polítiques. La consulta és sempre preceptiva i no vinculant, una condició que, però, no minva gens ni mica la necessitat que el País Valencià

Lluís Berenguer. El conseller valencià d'Administració Pública s'ha oposat a la proposta del diputat del PP, Josep Manel Botella.

compte amb una llei de consells professionals. Curiosament, el Partit Popular n'ha estat, a casa nostra el promotor. El diputat a les Corts Valencianes i cap de la Comissió de Política Social del PP, Josep Manel Botella i Crespo, fa un esbós de la qüestió a demanda d'aquest setmanari: "Aquests organismes de dret públic han d'ajudar en la confecció de les lleis que emanen del Govern valencià; qui menysté la possibilitat d'articular aquesta llei s'equivoca, més quan la nostra és una comunitat que té capacitat per fer-ho". Encara, a més a més, el diputat conservador acusa el PSPV-PSOE d'haver entebancat reiteradament els seus intents d'aconseguir una llei valenciana de consells professionals: "Hem presentat dues esmenes al Parlament valencià, i les dues han tingut la negativa dels socialistes. Primer, ens contestaren que hi havia un problema de conceptes, i en una segona ocasió, en què el meu partit ja havia argumentat aquells supòsits més problemàtics, ens engegaren que no era el moment, perquè a Madrid es discutia l'obligatorietat de la col·legiació". Sobre aquest tema, l'advocat laboralista Ricard Cano opina que la concepció actual del Col·legi Professional caurà per la seua mateixa inadaptació: "la col·legiació obligatòria és absurda, i incompatible amb la normativa comunitària europea". El diputat Botella evita aquesta discussió i assegura que "amb la presa de possessió del conseller Berenguer, el tema s'ha paralytitzat completament. Els col·legis professionals coincideixen amb nosal-

tres, i des del PP el que volem és el desenvolupament complet de l'Estatut".

La balança es capgira. Romero Villafranca, tanmateix, acara el repte més important des del seu deganat a la capital. Un dels noms simbòlics de l'actual Col·legi Oficial d'Advocats de València és el de Delgado Penate, la personalitat del qual alguns lletrats comparen amb Pedrol Rius, del Col·legi de Madrid. Penate ho era tot, fins que una difícil transició posà el deganat de l'òrgan en mans de Guzmà Díaz: tot just iniciat el seu govern al col·legi valencià, el jutge Tomàs Tió va sentenciar el desnonament de l'edifici del carrer de Navarro Reverter que formava part del patrimoni de la institució; una proposta de compra immobiliària per 1.500 milions i una vaga protagonitzada pels advocats del torn d'ofici feren que la participació a les assemblees es multiplicara fins aplegar als 700 participants. "Demagògicament, la gent de Romero Villafranca aprofiten aquest ambient d'insatisfacció per aconseguir el govern del Col·legi", declara a EL TEMPS Ricard Cano, "i manté des de fa dos anys una visió classista de la professió, llançant els diners en actes de suposat prestigi social en lloc de preocupar-se per la formació dels col·legiats".

La moció de censura s'ensuma en l'aire de les pròximes setmanes, i serà l'oportunitat per veure el pols de forces en combat. Renovar-se o morir, pot ser el crit de guerra. **Victorià Jiménez**